

Encontro de Novas e Novos Creadores Lucenses - 2020

Do 7 ao 12 de setembro

Hugo Lozano

Ana María Cabanes Fontao

Ana Sánchez Varela

Antonio Giráldez López

Noelia Alpe

Natalia Pia

Noemí Núñez Núñez

Comisario: Iago Eireos

Ana María González Abelleira
Tenenta de Alcaldesa da Área de Cohesión Social

Presentar iniciativas relacionadas coa mocidade e, que neste caso, van da man coa arte, sempre é unha satisfacción. E se ademais se trata do catálogo do Encontro de Novas e Novos Creadores Lucenses 2020 que impulsamos dende a área de Xuventude, concretamente dende Prevención de Drogas e outras adicións, xa falamos dun privilexio. E digo privilexio porque desa xuntanza de mozos e mozas artistas, onde cada un amosou e deixou ver a súa forma de afrontar o proceso artístico sae esta publicación, que é un auténtico goce.

Diferentes disciplinas, soportes, técnicas e concepcións artísticas reuníronse no edificio municipal do CEI-NODUS, converténdoo ao longo dunha semana en setembro en espazo de expresión artística xuvenil, onde Hugo Lozano, Ana María Cabanes Fontao, Ana Sánchez Varela, Antonio Giráldez López, Noelia Alpe, Natalia Pía e Noemí Núñez, coordinados por Iago Eireos; amosaron o mellor da arte moza luguesa.

Sen dúbida unha iniciativa gratificante, da que xerminou este catálogo que tendes nas mans, un extraordinario e magnífico resumo para gozar do talento xuvenil de Lugo, que podemos ver ao longo das páxinas seguintes e que estou segura que non deixará indiferente a ninguén e sorprenderá a toda persoa espectadora pola enorme calidade existente.

Ana María González Abelleira
Tenenta de Alcaldesa da Área de Cohesión Social

PRÓLOGO

Para min é unha sorte ser o elixido para prologar este catálogo cos proxectos que varios artistas desenvolvemos xuntos durante unha convivencia en Lugo entre o 14 e o 19 de setembro. Durante eses seis días convivimos, coas connotacións propias desa palabra en 2020, mentres participabamos en distintas actividades e compartiamos comidas, cafés e conversacións. Considérome afortunado de poder escribir este prólogo porque me brinda a oportunidade de xustificar un pouco a miña presenza entre artistas e permíteme disimular a miña situación, xa que en realidade eu non son artista. Nin teño lexitimidade nin me sinto co dereito para vestir esa palabra tan grande. Cando ma poñen encima, faime sentir coma un cativo que xoga cos zapatos e a chaqueta do pai. Debuxo mal, non teño oído musical e en toda a miña vida só pinteí, con brocha e rodete, en paredes de amigos pouco esixentes e cun orzamento escaso para reformas. Con todo, a arte encántame. Visitar unha pinacoteca faime experimentar unha paz especial, algo que só sinto en contadas ocasións, na natureza, en silencio ou escoitando música. Teño visto esculturas coas que logo soñei e visitado edificios capaces de cambiar o meu estado de ánimo. Entre os meus amigos conto, por suposto, a personaxes de cómic e antagonistas de novela. Por todo iso considérome afortunado, aínda que en realidade non o son. Esas sensacións asáltannos a todos antes ou despois, quizá non exactamente as mesmas nin ante as mesmas obras, pero iso non é o importante.

Para min a arte é unha forma distinta de comunicarnos que resulta pracenteira en si mesma. A miúdo para gozar con ela non é necesario que alguén reciba a mensaxe que emitimos nin tampouco é importante se a reciben tal como a enviamos ou a reinterpretan ao seu xeito. Ás veces mesmo deixa de ser un pracer e tórnase nunha necesidade. A arte pode esbozarnos un sorriso, arrincarnos unha bágoa ou cambiar profundamente a nosa maneira de pensar e de vivir. Se nos abrimos e lles damos a oportunidade, podemos conectar con mundos que o artista endexamais visitou, pero aos que a súa obra nos leva sen pararse a preguntar. O certo é que, como tratar coa arte, facer dela unha aliada ou unha inimiga na nosa pugna vital, depende dun mesmo. Eu creo que cada quen elixe como relacionarse co que lle rodea, sexa o que sexa. Así que ese é o único consello que me atrevo a ofrecer ao lector neste prólogo, que elixa como relacionarse co que se lle presenta e sexa consecuente coa súa elección, porque seguramente dela dependerá o seu gozo.

Tras confesarme intruso entre artistas, supoño que xa ninguén espera deste prólogo unha definición sisuda de arte ou un manifesto que lle axude a situar o tomo que ten entre as mans na súa biblioteca. Se é así, espero que teña máis sorte co índice ou co título, que non están ao meu cargo. De feito, pareceríame comprensible e máis que razoable que o lector abandonase aquí o prólogo e avanzase cara ao que realmente ten interese, pero se decide quedar un intre máis comigo, ofrézolle un espazo ao meu lado como polisón.

Neses días tiven a sorte de coñecer ás persoas que están detrás das obras de arte que nutren este catálogo. Tiven a ocasión de velos comer, rir, suar e traballar. E mancharse, por suposto, mancharse todo o posible. Se algo teño claro

agora que antes non tiña é que as manchas, a miúdo, son o trinta por cento do artista. Non podo prometer ao lector unha guía sobre o seu traballo nin o pretendo, non aspiro a ser as lentes que dean forma á súa experiencia, a miña opinión como a de calquera, é irrelevante. O único que podo facer, dadas as miñas evidentes limitacións, é dar fe da boa vontade de todos os artistas implicados e defender a honestidade do seu ánimo no momento de realizar as obras. A partir de aquí depende do lector, e de como decida enfrontarse a elas, que lle gusten ou non. Dependerá do seu propio criterio o xuízo que sobre elas forme e da súa predisposición cara a este libro que lle aproveite ou non. Feitas estas aclaracións, considero logrado o meu obxectivo de descargar sobre artistas e lectores toda tarefa restante, polo que, felizmente desocupado, despídome.

Lugo 19 de setembro de 2020

Hugo Lozano

Encontro de Novas e Novos Creadores Lucenses - 2020

Do 14 ao 19 de setembro

CEI-NODUS / Espazo>lab

Sala multiusos - Segundo andar

Horario de visitas aos obradoiros

Das 12:00 ás 14:00 e das 17:00 ás 19:00

Ponencias diariamente das 19:00 ás 20:00

* Actividade con medidas de prevención Covid-19

Obradoiros

Presentacións

Producción artística

Exposición

Convivencia

Organiza
e financia

Financia

DIRECCIÓN DE ESTADO
BENEFICIOS SOCIALES
DELEGACIÓN DEL GOBIERNO
EN EL PLAN NACIONAL
SOMERLEIGH

www.associus.com

Encontros de Novas e Novos Creadores Lucenses 2020

Na actualidade, as residencias e encontros de creadores son unha das actividades que os artistas buscan con anhelo para crecer e fortalecer os seus obxectivos a medio e curto prazo, son ferramentas a ter en conta para investigar novas formulas de traballo, observar desde outras perspectivas posibles e debuxar diversas realidades vistas desde ángulos mortos.

Os artistas cambian temporalmente os seus hábitos, a experiencia implica a inmersión temporal nun contexto distinto á súa contorna habitual. Converténdose nun elemento importante das súas carreiras artísticas, tanto desde a posibilidade de favorecer a convivencia e ofrecer con ela unha contorna cultural inexplorado rico e diverso.

O cambio implica unha nova realidade difícil de imaxinar sen a experiencia previa. Pero sen dúbida, o que realmente outorga tanto valor ás residencias e encontros de artistas, é a posibilidade de crear redes, tecidos sociais e vínculos profesionais, contribuíndo a tender pontes entre creadores, territorios e culturas, sendo unha ferramenta básica para o intercambio e a cooperación.

Así sucedeu nos Encontros de Novas e Novos Creadores Lucenses 2020, o proxecto xorde desde a área de Cohesión Social, Concellería de Muller, Igualdade e Xuventude do Concello de Lugo, patrocinadores xunto á Secretaría do Estado de Sanidade-Delegación del Gobierno para o Plan Nacional sobre Drogas, ao amparo do programa +Xti. Como comisario artístico Iago Eireos, quen coordinou a xestión do proxecto desde a mediación de Espazo Lupa Arte.

Publicáronse as bases da convocatoria dos encontros para seleccionar sete artistas locais, os perfís foron artistas novos, entre a amplitude de propostas recibidas, seleccionáronse sete creadores con traxectoria abalada de distintas ramas artísticas co obxectivo de buscar maior dinamismo nos encontros, os protagonistas foron os seguintes:

Ana María Cabanes Fontao // Escultura
Ana Sanchez Varela // Instalación
Antonio Giráldez López // Arquitectura
Hugo Lozano Hermída // Literatura
Natalia Conde Diez // Ilustración
Noelia Alvarez Penado // Fotografía
Noemí Núñez Núñez // Pintura

A proposta parte da idea de achegar aos seleccionados todos os gastos ocasionados durante os encontros, traslados, aloxamento, manutención, materiais e por suposto honorarios de traballo.

A semana dos Encontros foi moi intensa, os creadores atrincheiráronse nos seus espazos acoutados, unha gran sala no Cei- Nodus acubillou os sete habitáculos que mostraba ao visitante a identidade e obra de cada participante. As xornadas transcorreron cunha orde pautado, produción persoal, comidas e faladoiro daban paso a media tarde ás presentacións dos traballos dos seleccionados.

Como colofón, para concluír as xornadas, o relatorio dun artista local convidado, xenerosamente prestáronse a mostrarnos o seu traballo Xema López, M.ª Xosé Santiso, Christian Villamide e Mónica Alonso, presentacións que eran seguidas habitualmente por consultas e debate participativo aberto ao público.

Paralelamente, programáronse visitas a talleres ou espazos culturais da cidade, como foron a nova galería de arte Solaina, o atelier de cerámica Cinza de Papel, ao Espazo Lupa Arte ou o atelier do artista Juaquín García Xesto.

Ao longo dos días foron aflorando proxectos en colaboración entre residentes, non só os creadores centráronse na súa produción persoal, xorden novos lazos. Tanto os artistas convidados como os propios artistas residentes, falan, dialogan e viran ao redor de temas de interese que transcenden ao ámbito estritamente artístico.

Cabe destacar, que a materialización deste tipo de experiencias, non só queda na promoción institucional da arte e a cultura, ou o apoio aos mozos creadores nas súas distintas vertentes, supón levantar fortes cimentos nunha sociedade con valores, é un xesto máis, que presupón A Cultura como ben esencial e de primeira necesidade. Por iso é de agradecer o labor e dedicación da Concellería de Muller, Igualdade e Xuventude do Concello de Lugo, polo apoio prestado aos mozos artistas ao facer realidade esta gran oportunidade, que son os Encontros de Novas e Novos Creadores Lucenses.

Comisario do proxecto

Iago Eireos

**Ana María
Cabanes Fontao (1991)**

Artista plástica.

Técnica superior en Artes Aplicadas da Escultura, Graduada en Belas Artes pola Universidade de Vigo, e ten un mestrado en Investigación e Creación en Arte pola Universidade do País Vasco.

Nas obras que levo a cabo obsérvanse diferentes intereses tanto pola natureza, como polas accións do ser humano, sendo crítica con estas. Considérome ecoloxista, feminista e animalista, o que inflúe nas pezas que executo.

A día de hoxe, atópome no centro dunha investigación chamada *Nihil habitare-Nada vivo*, onde traballo o plástico de refugallo que atopo nos diferentes lugares de costa aos que me desprazo, desde a obra artística.

Para iso indago diferentes posibilidades. Tento chamar a atención sobre o material utilizándoo como elemento central das miñas obras. Entre outras pezas, creo lámpadas con diferentes formas que se iluminan de diversas cores que adquiren dos plásticos. Estas pezas fórmanse cos cables que utilizo para levar a luz.

Son pezas enredadas e caóticas, con alusión a elementos orgánicos, como contraste ao material, que nos falan do ciclo da terra, da destrución e da capacidade de reconverter elementos feos e de refugallo, en algo belo e útil. Chámannos a atención na escuridade, guíanos e crean un mundo ao seu ao redor, a través das sombras.

Nas exposicións que realizo, ademais de mostrar as miñas pezas artísticas, creo que é importante expoñer a cantidade de elementos que encontro para que os cidadáns vexan de primeira man, todo iso que está nos océanos e que é tremendamente tóxico.

Así mesmo, gústame ensinar esa parte ecoloxista, e realizar charlas para diferentes idades, que se atopan dentro das miñas exposicións, onde explico as diferentes problemáticas ambientais que conecto tamén coa miña obra, e falar delas descubriendo puntos de encontro e poder aprender tamén que é o que se pensa de todos estes residuos, e da nosa forma de actuar fronte a eles.

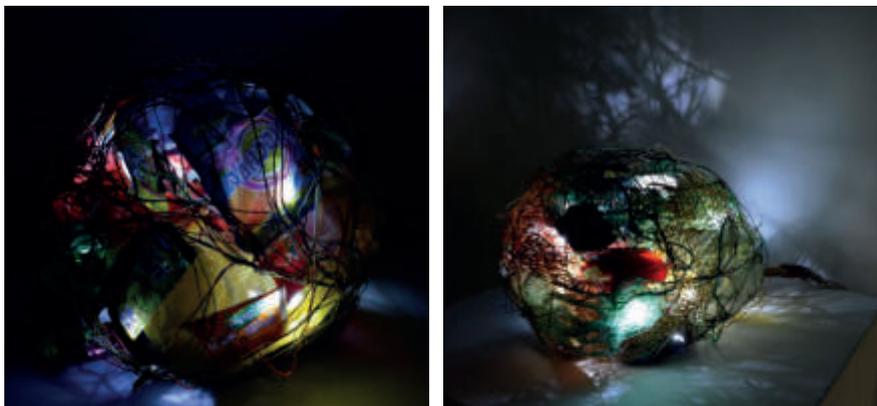
Creo que é importante interesarse polos diferentes puntos de vista que poden existir e construír un pensamento común que reflexione sobre este tema tan crucial para a vida neste planeta.

Futuro
2020
Diferentes
plásticos de
refugallo dentro de
nasas atopadas
Medidas variables

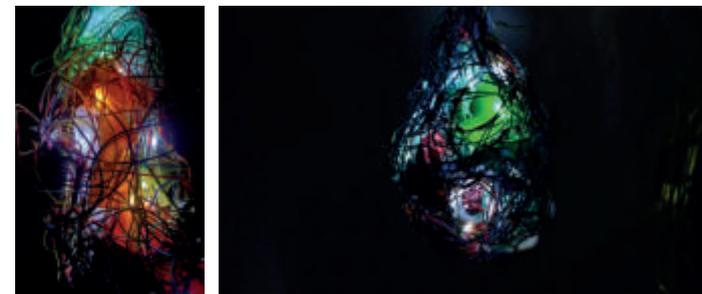

Cultivos
2019-20
Pequenos anacos de
plástico de refugallo
sobre metacrilato
Medidas variables

Naras de A Coruña,
Bilbao e India
2019
Plástico de refugallo colleitado na costa,
cables, leds, regleta e alimentador
Medidas variables

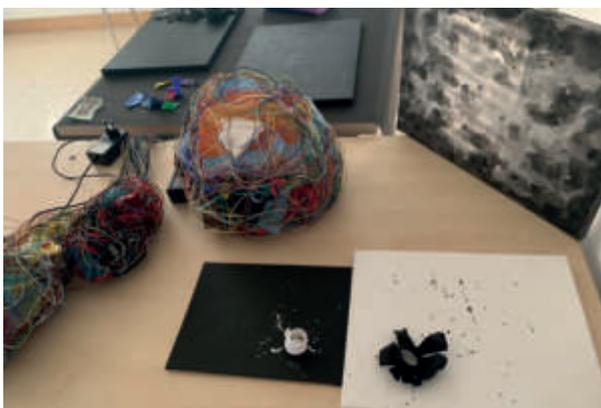
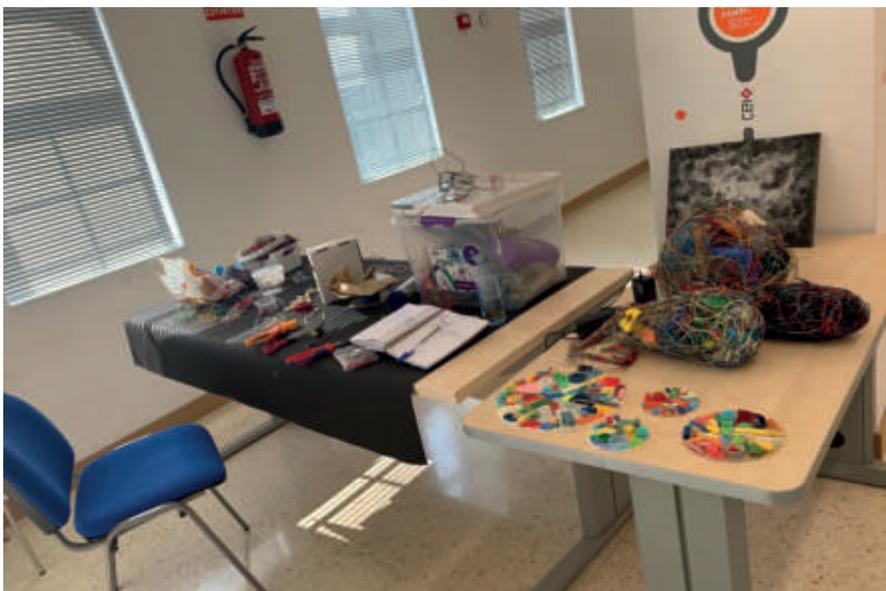

Nidos
2019
Plástico de refugallo colleitado na costa,
cables, leds, regleta e alimentador
Medidas variables

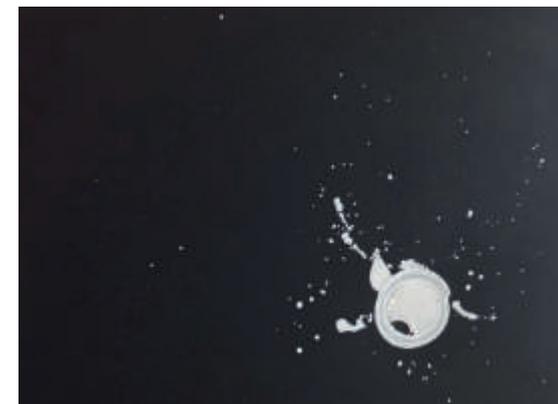
Encontro de Novas e Novos Artistas Lucenses

Espazo de traballo e unha pequena mostra das miñas obras ás cales engadía día tras días os avances que realizaba.

Espazo Lab, no CEI-Nodus, Lugo

O traballo executado durante o Encontro de Novas e Novos Artistas Lucenses centrouse na continuación da miña investigación, a través da procura de métodos pictóricos co material plástico.

S.T.
2020
Acrílico e plástico de refugallo colleitado
na costa sobre lenzo
18 cm x 24 cm

S.T.
2020
AAcrílico e plástico de refugallo colleitado
na costa sobre lenzo
24 cm x 30 cm

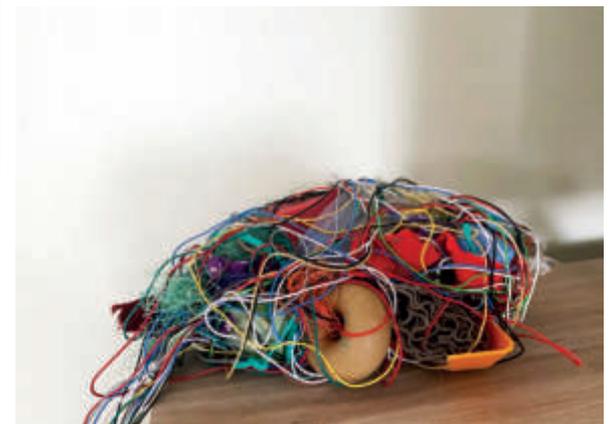
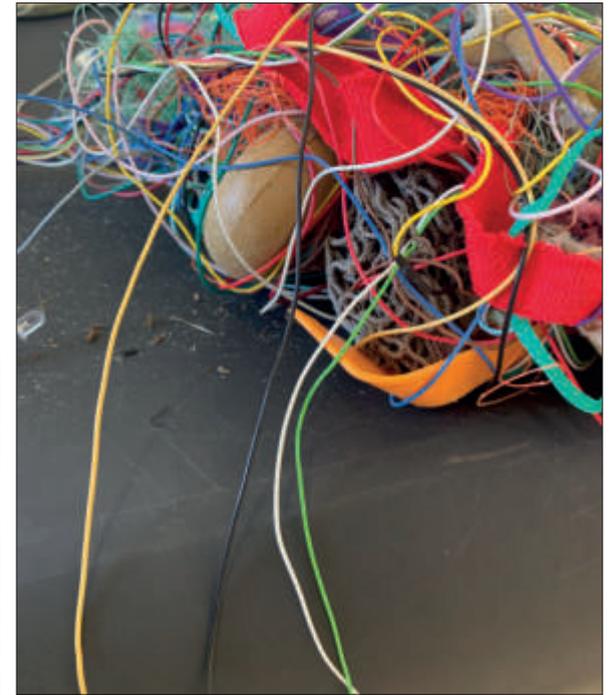
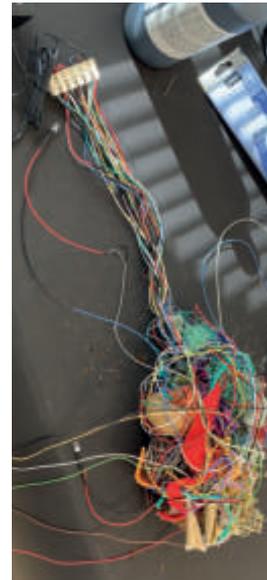

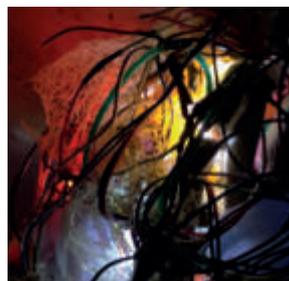
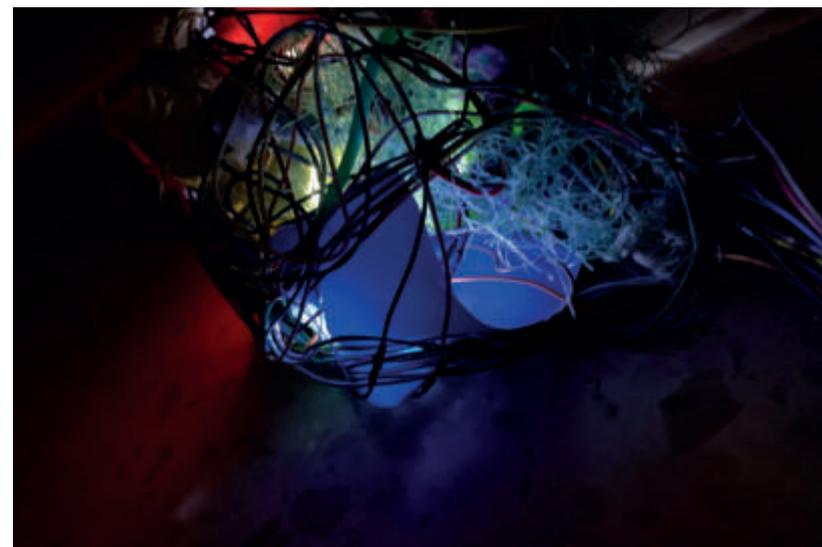
S.T.
2020
Acrílico e plástico de refugallo colleitado
na costa sobre lenzo
30 cm x 40 cm

S.T.
2020
Acrílico e plástico de refugallo colleitado
na costa sobre lenzo
30 cm x 40 cm

Tamén realizouse unha peza lumínica dun tamaño, colocación e forma distinta ás realizadas anteriormente.

Oruga
2020
Plástico de refugallo colleitado na costa,
cables, leds, regleta e alimentador
Medidas variables

ANA SÁNCHEZ VARELA

O Currillón (Lourenzá) 1989

No 1989 cae o muro de Berlín e a fin da guerra fría, entra en vigor o Protocolo Montreal, en España realízase o primeiro cambio integral de sexo, Alemania prohíbe o partido neonazi NS, Ken Follet remata "Los pilares de la tierra", Dalí falece e comeza a emisión dos Simpson. Os hebreos din que as Anas estamos moi dotadas para as artes e somos filósoficas. Coido que todo isto axudou a ter un mundo interior en contínua vibración, unha sensibilidade demasiado sensible, ás veces, e a necesidade de expresarme de xeito pouco ortodoxo.

Graduada en Belas Artes (UVIGO) con estudos de post-grado en Xestión cultural (USC), Educación artística e xestión de museos (UV). Curso de Escaparatismo (EASD Mestre Mateo), Grabado (Regal Xunqueira) e outros tantos enfocados ó traballo con persoas.

Actualmente estou afincada en Valencia, compaxino a creación multidisciplinar e a paixón pola construción en madeira, coa miña labor como mediadora cultural/educadora artística en diferentes museos e institucións culturais (algúns como Fundación Bancaja ou o IVAM).

De xeito máis persoal, busco residencias artísticas, proxectos en marcha afíns ás miñas dedicacións e todo tipo de financiamento para levar a cabo accións nos que o feito de compartir con outras sexa o prioritario, e a creación e a expresión artística sirvan como ferramenta para o desenvolvemento persoal e social no entorno máis cercano.

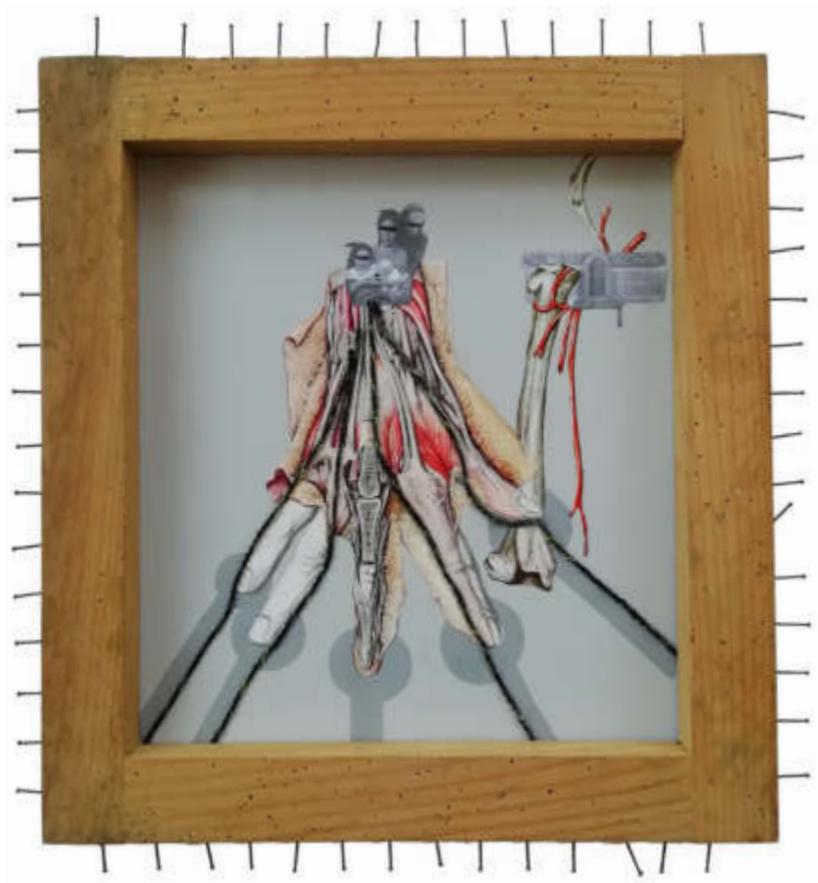
Logo de diversos acontecementos no seo da miña familia que marcan profundamente o meu agora, non poden máis que outorgarlles unha franca homenaxe.

Na obra pódese ver unha resignificación visceral da identidade de cada membro, do que a día de hoxe, considero fogar, sempre de forma persoal e subxectiva. (Inclúo no termo ó 4 patas, incansable compañeiro e apoio, Barton e ó compañeiro de vida Jose)

Un xogo de significados no que utilizo diversos materiais para realizar as composicións: anacos de táboas da casa, un libro de anatomía antigo, revistas ecolares de antaño e diversos restos de materiais e situacións.

As liñas de texto continúan este xogo de collage. Inspiradas no meu compañeiro do encontro de artistas Hugo Lozano, quen de forma máis que xenerosa, me emprestou os seus fermosos versos para remixelos e refacer as conexións entre eles que tiñan máis sentido e sentimento para min, iso si, sen facer moito fincapé na métrica. Agradecida.

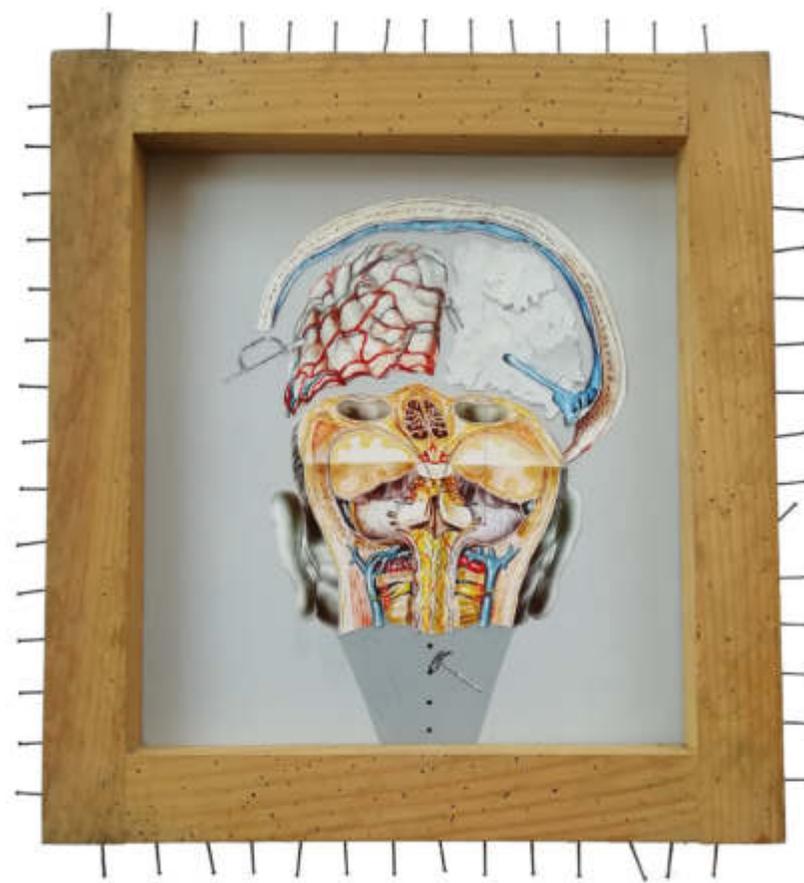

Técnica mixta, 45x45

A MIÑA AVOA A MIÑA VISAVOA

As pingas douradas
agardan na eira
ben lonxe a muiñeira,
na choiva repica.

A terra chama
o vento asubía.

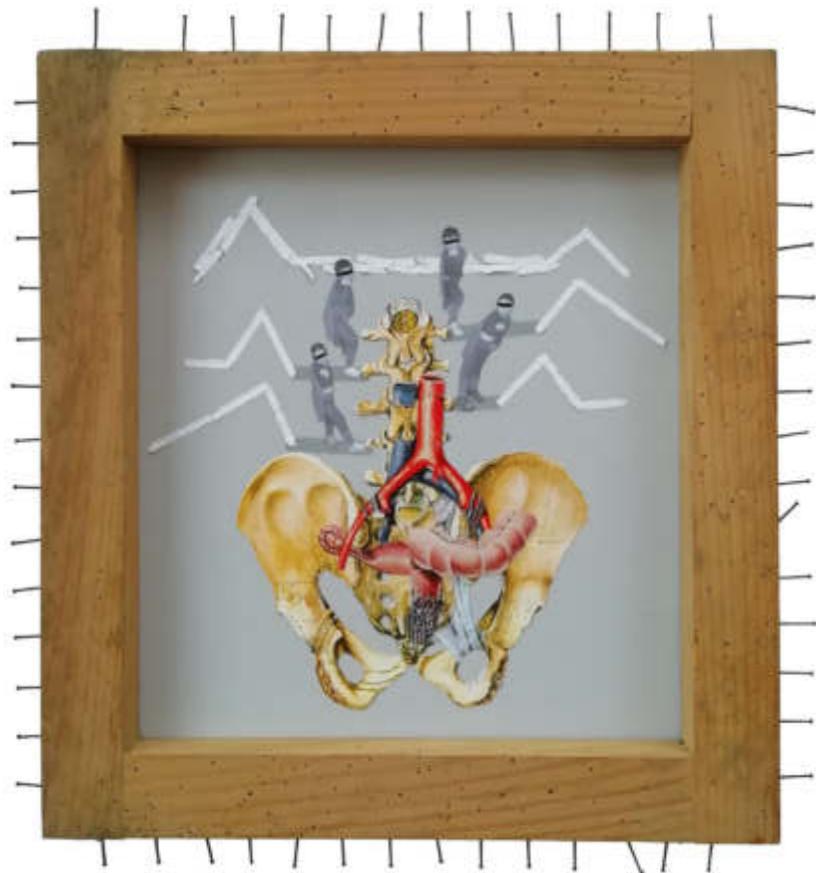

Técnica mixta, 45x45

A MEU AVÓ

Pedra contra pedra
o tempo traballa
nas curtas noites de verán,
é o afiador do fado.

A terra chama
a choiva repica.

Técnica mixta, 45x45

A MIÑA NAI

Eu non é a fin o que temo, senón a soidade
non estar convosco, se é que houbese eternidade.
De pouco me serve a min nestas horas loitar,
vermos medrar as montañas xuntos, imaxinade.

Técnica mixta, 45x45

A MEU PAI

Murmura o río no caneiro
o que fai non é un meigallo.
Dende o alto da xanela
vexo cae-las follas,
a noite está por vir.

Técnica mixta, 45x45

A MIÑA IRMÁ

A un fío imos suxeitos moi fino
átanos á vida, serve de guía.
Abandónome á sorte
apúxame a vida.

Técnica mixta, 45x45

DE MIN PARA VÓS

Sabedes que nunca fun eu coma os máis
sabedes o que fixen, quen souben ser
canto vos quixen, dicilo está demais
óese o amor nas bágoas caladas.

Antonio Giráldez López (Lugo, 1990). É arquitecto (Coruña, 2014), editor e investigador interesado no mapeado e cartografiado das prácticas espaciais contemporáneas. Doctor en Proxectos Arquitectónicos Avanzados coa investigación titulada "El dispositivo frontera: la construcción espacial desde la norma y el cuerpo migrante", participante no Programa de Estudos en Mancomún (Galicia, 2016), Master en Proxectos Arquitectónicos Avanzados

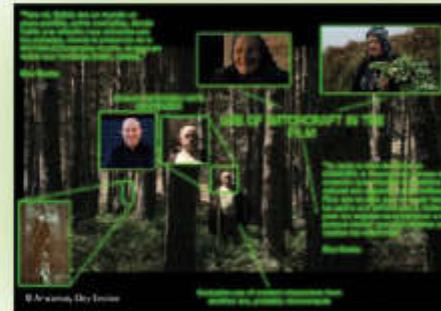
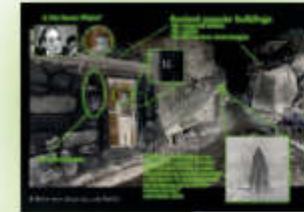
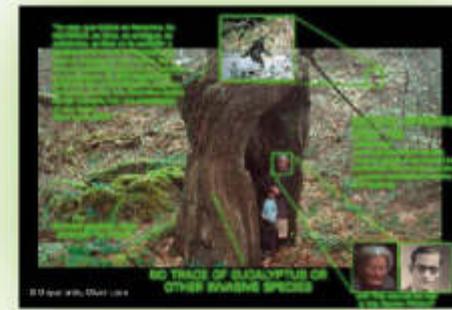
(ETSAM, 2015). Foi gañador da beca Unbuilding Walls Travel Fellowship do Pabellón Alemán da Bienal de Venecia (2019). O seu traballo foi exposto no Pabellón Español da Bienal de Venecia (2018), Matadero Madrid (2020), Fundación Luis Seoane (2019) Centro Centro Cibeles (2016), Centro Huarte (2015) entre outros. Participou en charlas e conferencias en diferentes institucións: ETSAM (2020), Museo Reina Sofia (2019), MAO Ljubljana (2018), Tabakalera Donosti (2018), Fundación Luis Seoane (2016), ETSAC (2016).

Xunto a Pablo Ibañez Ferrera é creador i editor de Bartlebooth, plataforma editorial centrada na intersección entre prácticas espaciais críticas, políticas i estéticas, a súa labor editorial foi recoñecida en diferentes ocasións Bienal Iberoamericana de Arquitectura e Urbanismo (2019), Bienal Española de Arquitectura e Urbanismo (2019), Premio Arquia Innova (2018), Future Architecture Platform (2018).

Actualmente compaxina a súa labor editorial coa docencia en diferentes centros (Sur Escuela de Profesiones Artísticas, profesor invitado no Máster en Comunicación Arquitectónica) así como coa investigación dentro e fora das canles académicas.

"¿Galicia Bonita? Apuntes para una investigación en curso."

Composición dixital, 2020

¿Galicia Bonita?: Apuntes para unha investigación en curso explora a través da teoría-ficción e das estéticas da conspiración as implicacións políticas dun discurso existente en diferentes ámbitos culturais sobre o rural galego contemporáneo. Dende o novo cinema galego, producido en boa medida por cineastas con orixes galegos difusos e unha vinculación puntual con Galicia, da mostra dun territorio anclado nun tempo pasado, sen progreso tecnolóxico, envellecido, con arquitecturas dignas dun museo etnográfico, rodeado de bruma, choiva, lendas e misterio así como dunha natureza virxe, sen apenas intervención humana. Produce unha mirada exotizante que presenta a Galicia como un lugar idílico e misterioso. Esta mesma ollada, turistificadora i exotizante atopámola en Galicia Bonita, primeiro reality da televisión pública adicado á reforma de vivendas e galpóns no rural para a súa adecuación aos valores estéticos dunha suposta e lexendaria "Galicia bonita". En este reality, unha man na sombra está presente: Carlos Fernández Coto, coñecido polas súas opinións antimodernas e a defensa da Galicia tradicional dende "Canibalismo Urbanístico" ou na "Voz de Galicia, pero que á vez ten vínculos coa administración e con asociacións en defensa do patrimonio.

Unha misteriosa foto nunha rolda de prensa na TVG, un fotograma dunha película, todo pode formar parte dun mesmo plan en curso. ¿O obxectivo desta investigación? investigar as súas posibles relacións.

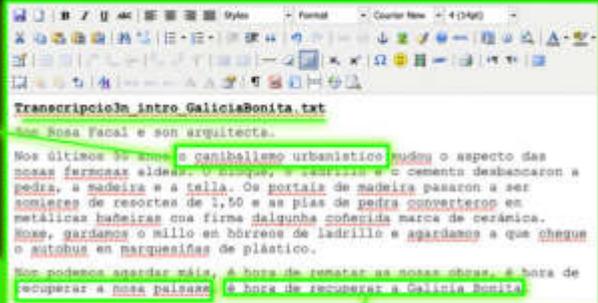
CANIBALISMO URBANISTICO

paisaxe

wtf! Is it even possible to eat a urban plan?

o canibalismo urbanístico

A 29 442 personas le(s) gusta esto

Desde que Carlos Fernández Coto comenzó a recorrer el mundo, se dio cuenta de que había en el paisaje gallego ciertos elementos chirriantes. Este arquitecto de A Estrada decidió ir recogiendo a través de fotografías lo que dio en llamar canibalismo urbanístico y el maltrato del paisaje.

"No se sabe bien dónde empieza uno y acaba el otro, está todo conectado y en este tema influyen muchas cosas, desde el transporte hasta la forma de vida". Lo que sí tiene claro

recuperar a nosa paisaxe

é hora de recuperar a Galicia Bonita

Cuentas creadas por él como Canibalismo Urbanístico o Maltrato da paisaxe son referencias en la lucha contra el feísmo en Galicia

está todo conectado

Links with Galician Government

Santiago Matamoros as a heretic killer

Cuentas creadas por él como Canibalismo Urbanístico o Maltrato da paisaxe son referencias en la lucha contra el feísmo en Galicia. Arquitecto de patrimonio de Rianxo, Carlos Fernández Coto es además interlocutor referente con la Xunta sobre este problema

preferente con la Xunta sobre este problema

interlocutor

Arquitectos y Xunta emprenden una cruzada contra el feísmo

A Holy WAR!!! Feísmo should be some serious shit!

NOELIA ALPE

Graduada en Comunicación Audiovisual e Técnico superior de Fotografía.

Traballa como cámara e axudante de montaxe no documental "Mañana serás tu". Realiza dúas investigacións sobre teoría audiovisual. A primeira un *"Análise da representación dos viaxes espaciais no cine, orixe e evolución"* e a segunda *"Análisis da representación da muller no cine español da última década"* que foi galardonado co primeiro premio Maria Luz Morales

Como fotógrafa desenvolve o seus proxectos mais persoais. "Entrañas" un traballo de autorretrato e "Lugares" un proxecto que retrata artistas de diferentes disciplinas no interior dos seus espazos de traballo.

NATALIA PIA

Natalia Pía é unha ilustradora nada en Lugo que debuxa baixo o pseudónimo de Pía Piadosa.

Tras estudar en Barcelona, múdase a Panamá, onde se adica á publicidade e traballa como directora de arte en películas como *Diablo Rojo PTY (2018)* ou *Kenke (2015)*, entre outras cousas.

Realiza viñetas en tono de humor e interésalle o mundo da autoedición e os fanzines. Actualmente estuda cerámica en Lugo, disciplina na que lle gustaría seguir profundizando.

01

NO PERRO

PROHIBIDO EL PASO

ZONA VIGILADA

PROHIBIDO EL PASO

ZONA VIGILADA

ZONA VIGILADA

ZONA VIGILADA

SAKES

Intervención realizada de forma conxunta entre Natalia Pia e Noelia Alpe

Noemí Núñez Núñez

Lugo

1987

@noemi.nunhez

Natural de O Cebreiro (Lugo)

Na actualidade reside e traballa en Lugo, onde comparte espazo de traballo con outros artistas da cidade.

Graduada en Belas artes pola Universidade de Vigo, con estudos en serigrafía, gravado e técnicas de estampación, complementa a súa formación con un máster en ilustración e animación audiovisual.

Desarrolla a maior parte do seu traballo no campo da pintura, realizando tamén proxectos de pintura mural tanto para particulares como para entidades, participa en programas coma "Vigo cidade de cor" e "Mulleres en acción, Violencia Zero" entre outros.

No seu imaxinario abundan os rostros enmascarados, os cranios e criaturas que surxen de combinar figuración e abstracción. Utiliza a pintura de forma procesual buscando volumen e tridimensionalidade.

Expón a súa obra na Bienal do Eixo Atlántico e na Bienal de pintura Pintor Laxeiro de Lalín entre outras así como en diversas feiras de artistas a nivel nacional.

"S/T"
70 X 60 cm
Acrílico sobre lienzo
2020

"S/T"
60 X 50 cm
Acrílico sobre lienzo
2020

HUGO LOZANO HERMIDA

CATORCE PASOS

A catorce pasos de la manzana,
dos otoños después cayó la almendra,
en una colina de cima plana,
que el aire barre y la tormenta acendra,
donde solo la hierba crece sana
y acecha escondida la escolopendra.
Saluda al tímido brote que asoma
solamente el viento con su saloma.

Beben el sol y la lluvia respiran,
nuestros dos árboles en la distancia,
quietos disimulan mientras admiran
del otro su verdor y su fragancia.
Tres hojas en el almendro suspiran,
envidiando al manzano su abundancia,
y él agradece en la lejanía
tener por fin algo de compañía.

Su amistad florece a cada momento
y aunque si miras, parecen discretos,
se apoyan juntos en su sufrimiento
y comparten su soledad, aun quietos,
aprovechando cuando sopla el viento
para enviarse susurros y secretos.
Sus raíces buscan al otro a tientas,
siendo impacientes, demasiado lentas.

Juntos soportaron las estaciones,
juntos, las tormentas y las nevadas,
juntos, del verano secos fogones.
juntos, del otoño frías heladas,
juntos en inviernos sin emociones,
juntos en primaveras plateadas.
Juntos a catorce pasos contados,
juntos siempre, y siempre separados.

Tras medio siglo de duros trabajos,
tras cincuenta años compartiendo viaje,
parecen dos desnudos espantajos,
troncos negros y ramas sin follaje.
Aunque serán sólo tocones bajos,
quedará su rastro en el paisaje,
pues crecen, colina abajo, sus hijos,
juntos y enredados, como acertijos.

TURQUESA

Cuando son pequeños, todos los habitantes de Turquesa aprenden tres cosas: «Ser verde es mejor que ser azul», «Los azules tienen la culpa» y «No te puedes fiar de los azules». Eso no significa que estas tres cosas sean lo único que aprenden, los verdes también aprenden Matemáticas, Geografía e Historia. En Matemáticas les enseñan álgebra, cálculo y a pensar utilizando la lógica; en Geografía aprenden que Turquesa es una tierra rica en la que crecen todo tipo de cultivos y se vive bien y en Historia descubren todo lo que necesitan para entender el presente.

Todos los que viven en Turquesa son verdes ahora, aunque esto no siempre fue así. Hubo una época en que los verdes vivían bajo la tiranía de los azules. Los azules eran malvados y crueles, obligaban a los verdes a trabajar y les quitaban la comida. Por suerte, los verdes consiguieron liberarse de la esclavitud y expulsaron a los azules. Aquellos que no quisieron irse fueron perseguidos, pero por supuesto la culpa fue suya, por no querer marcharse. Los verdes no saben donde viven ahora los azules, porque no pueden fiarse de ellos, pero siguen alerta. Si un azul cruza sus fronteras lo perseguirán antes de que pueda envenenar los cultivos y propagar enfermedades.

Para vigilar la frontera y evitar que los azules entren en Turquesa se creó la Guardia Esmeralda. Sus miembros son expertos en detectar azules y, aunque es muy raro que ocurra, a veces los azules consiguen colarse y los guardias tienen que identificarlos y capturarlos también en el interior del país. De los guardias en activo, el mejor detectando azules es el capitán Prasio, el orgullo de sus mandos y toda una inspiración para los jóvenes.

El capitán Prasio es infalible. Se cuenta que en una ocasión estuvo interrogando durante meses a una mujer que negaba haber provocado la muerte al hijo de su vecina. No consiguió resolver el caso, pero al final la mujer confesó que su abuela había sido azul. También se dice de él que en una ocasión consiguió identificar a un azul que trabajaba de cocinero sólo por la forma en que lo miraba. Gracias a él, nadie llegó a probar el veneno que con seguridad estaba guisando.

Por todo lo dicho es fácil entender que la teniente Aguamarina, cuando trajeron ante ella al cautivo, decidiese pedir opinión a su celeberrimo superior.

—¿Qué ocurre, teniente? —dijo el capitán Prasio nada más irrumpir en el puesto fronterizo— ¿Por qué me ha hecho llamar?

—Mi capitán, esta mañana ha intentado cruzar la frontera oeste alguien muy sospechoso. Afirma llamarse Maren-go y dice que sólo quiere visitar Turquesa para conocer el país.

—¿Y cuál es el problema?

—Pues que cuando le hemos hecho las preguntas rutinarias no ha sido capaz de contestar correctamente a ninguna.

—Entiendo. Tráiganlo aquí, quiero hablar con él.

La teniente Aguamarina se sintió aliviada desde el mismo instante en que cruzó la puerta y transmitió las órdenes a los soldados. Por fin había llegado el legendario Prasio para poner todo en su sitio. El cautivo no conseguiría engañar al capitán ni despertar en él las dudas que habitaban, desde aquella mañana, en el interior de Aguamarina.

Dos guardias uniformados condujeron al prisionero al puesto de mando en el que esperaba el capitán Prasio, sin tocarle. Él caminaba con la misma sonrisa con la que había llegado aquella mañana a la frontera, una sonrisa amplia y nerviosa, la que pone alguien cuando se encuentra rodeado de gente que no conoce y a la que quiere agradar o la que pone un culpable que intenta disimular, una sonrisa que no gustó al capitán.

—Buenas tardes, siéntese.

El prisionero obedeció y esperó quieto a que el militar empezase la conversación. Prasio, que conocía su oficio como nadie, siguió leyendo unos informes sin prestar mayor atención al recién llegado durante un buen rato. Esperó lo suficiente como para que la situación resultase incómoda, pero el cautivo no mostró síntomas de nerviosismo, quizá sólo de aburrimiento. Justo cuando hacía un esfuerzo para reprimir un bostezo el capitán decidió atacar.

—¿Quién es usted y por qué quiere entrar en Turquesa?

—Pues verá, como ya he intentado explicar a sus compañeros...

—Subordinados.

—Discúlpeme, es que no estoy habituado a hablar con militares.

—¿Quién es usted y por qué quiere entrar en Turquesa?

—Me llamo Marengo y estoy haciendo un viaje para conocer mundo.

—¿Por qué quiere enterar en Turquesa, señor Marengo?

—Porque dicen que es un país muy bonito y me gustaría visitarlo.

—¿Quién le ha dicho eso?

—Pues...—Marengo parecía sorprendido por la pregunta. —No lo sé... la gente, supongo.

—¿Es usted azul, señor Marengo? —A Prasio le gustaba preguntarlo directamente cuando detectaba inseguridad en su interlocutor. Sabía que la respuesta iba a ser negativa, porque un verde nunca reconocería ser azul y cualquier azul mentiría, pero la mera pregunta provocaba el tipo de pavor que tan útil resulta al interrogador. —Medite bien la pregunta, mentir sobre sus orígenes es un delito muy grave en Turquesa.

—Pues, no sabría decirle... Yo creo que no, pero no lo sé.

—¡Cómo que no lo sabe!

—Pues, hasta hoy, nunca me lo habían preguntado.

En todos sus años de carrera, a Prasio jamás le habían contestado algo distinto a «No», bueno, quizás algún «No, señor».

—¿Cuál es el mejor color, señor Marengo?

—Pues depende.

—¡Cómo que depende! El mejor color es siempre el mismo.

—Bueno, yo no escogería para escribir sobre un muro el mismo color que haya elegido para pintarlo. No parece muy práctico ¿verdad? Así que el mejor color para el papel no sería el mejor color para la tinta ¿no cree? A decir verdad, no sabría decirle cuál es el mejor color. Supongo que, dependiendo de para qué, podría debatirse.

—El mejor color es el verde, ese es un debate superado.

—¿Usted cree?

—Por supuesto, yo soy verde, todos aquí somos verdes. Es algo básico.

—¿Yo también soy verde?

—Eso intento averiguar, pero no me lo parece.

—¿No?

—La culpa es suya, no responde correctamente a mis preguntas.

—A lo mejor es que usted no se hace las preguntas que debería hacerse.

—¿Insinúa que yo soy el culpable? —Prasio estaba a punto de montar en cólera.

—No, por supuesto que no. Yo no sé quién es el culpable ni me importa.

—¿Cómo que no le importa? Saber quién es el culpable es trascendental.

—¡No me diga! ¿Y por qué?

—Para poder exigir responsabilidades cuando surge un problema.

—Cuando tengo un problema, yo prefiero saber quién tiene la solución y no quién tiene la culpa.

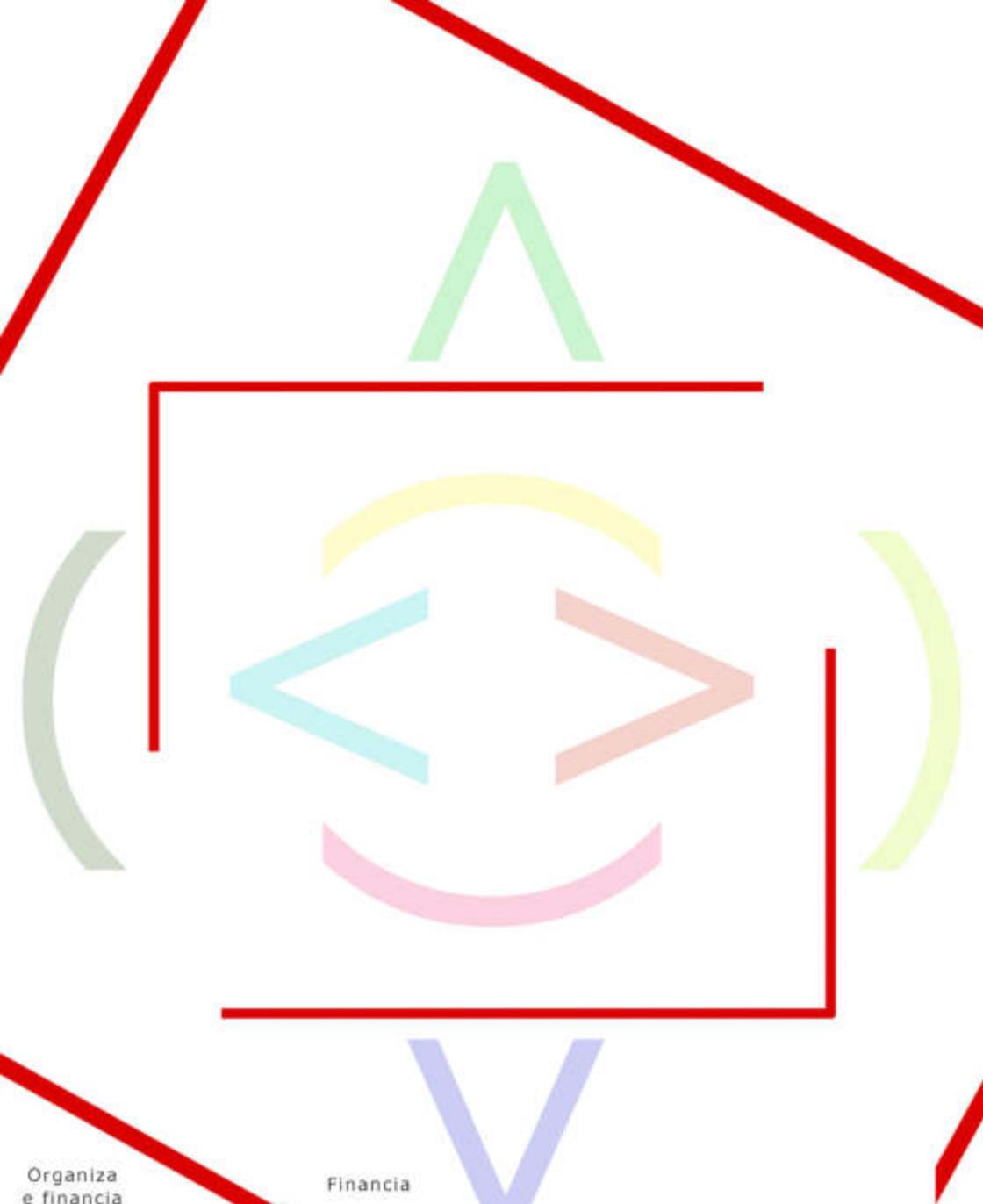
—Si fuese verde sabría lo importante que es saber quién es el culpable.

—¡Ah! Pues en ese caso, me temo que no soy verde.

—No, no lo es. Eso está claro. Espere aquí.

El capitán Prasio cerró la puerta tras él y mandó llamar a la teniente. Una vez juntos le dio ordenes detalladas para que ejecutasen al prisionero al anochecer. También le recomendó que no se fiase de él y que extremase las precauciones en su custodia. Aguamarina asintió con la cabeza, pero pidió permiso para preguntar cómo había descubierto el capitán que se trataba de un azul.

—En realidad es muy fácil, teniente. Si no es verde, es azul.

Organiza
e financia

Financia

Concello de Lugo
Área de Exercicio Social
Concelleiros de Muller,
Igualdade e Juventude

**MINISTERIO
DE SANIDAD, CONSUMO
Y BIENESTAR SOCIAL**

SECRETARÍA DE ESTADO
DE SERVICIOS SOCIALES
DIRECCIÓN DEL GOBIERNO
PARA EL PLAN NACIONAL
SOBRE DROGAS

+XTI

**LU
PA**
www.aspectolugo.com